

zsák szerelmét, hanem csak átutazóban van Riga felé, ahol majd hordókat fog tologatni, és hogy közben a társaira várakozik. Azt beszélte, hogy számára a költészet csak mellékes szórakozás. A költő útja 1925 december 25-ig csak egy nagy metamorfózis volt, amit Jeszenyin nem bírt el és amely összetörte, mert ezt alapjában véve, túlságosan naívan látta meg. Ezt a metamorfózist, Jeszenyinen kívül, nem bírta el a tehetséges „paraszt nemzedék” költőinek egész sora sem.

És mindezt egy fotorealista, riportirodalmi eljárással tárta elénk Marijengoff a „Regény hazugság nélkül” c. írásában. Hazugság nélkül! — ezt fontos tudni.

Most még néhány szót arról, ami a regény olvasása közben állandóan előtérbe helyezkedett. Tudniillik, Jeszenyin bohémságának eredetiségéről és azokról az időkről, valamint az eredetiséget nélkülöző epigonizmusról. Manapság néhány író, különösen a fiatalok közül, azt képzei, hogy rendkívül érdekes és eredeti lesz, ha a Jeszenyin pózt öltenek. Tehát ennek a regénynek pedagógiai jelentősége kétirányú. Lesznek, akik ezt a regényt az epigon bohémság jól megírt tankönyvének fogják majd fel. De lesznek olyanok is, akik az esztelenség pusztulásáról és a tehetség megsemmisítéséről szóló elbeszélést fogják benne látni, mesét a bohémségről, abból az időből, amikor az némileg indokolt volt.

P. B.

BEZERÉDY LUJO

Tavaszi induló I. (részlet)